

[Lis Starcke]

Derfor synes jeg også, man er nødt til at afvente projektkonkurrencen. Det har for mig været betryggende, at vicedirektøren for miljøministeriets planstyrelse, arkitekt Edmund Hansen, har sagt, at der er plads nok til, at der kan bygges det ønskede, men spørgsmålet er blot, om man finder en tilstrækkelig genial løsning, altså om projektkonkurrencen eventuelt kan få et så godt forslag frem, at det er noget, man kan samles om.

Her kan man jo være bedøvet over, at arkitekt Jørn Utzon er blevet syg og derfor har måttet sige nej. Tænk, hvor ville det have været dejligt, om man havde fået en virkelig genial plan. Det kunne måske have samlet selv folketinget, sådan at man havde syntes, at nu havde man løsningen.

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for redegørelsen, og jeg vil sige, at hvis der bliver stillet en afværgedagsorden, hvori man tager ministerens redegørelse til efterretning, tror jeg godt, retsforbundet kan stemme for den. Vi synes, det er en grundig redegørelse, og vi synes, vi har fået en forklaring på, hvorfor man synes, det var rart at have alle tre kunstarter samlet. F. eks. er det økonomisk og administrativt fordelagtigt, at man kan have værkstederne det samme sted, så der ikke bliver så megen tale om transport. Der er mange ting, som bevirker, at det vil være godt at bevare det på dette sted. Vi synes også, der er en værdifuld tradition på Kongens Nytorv, og vi synes, det er en vigtig ting, at vi har en nationalscene.

Jeg synes næsten, jeg er nødt til også at komme tilbage til den forespørgsel, der var i november 1976, fordi retsforbundet simpelt hen ikke var herinde på det tidspunkt og derfor ikke kunne udtale sig.

Jeg vil sige, at også retsforbundet ønsker at bevare Det kgl. Teater som en nationalscene, men vi har måske nok det synspunkt, at vi skal tænke lidt på billetpriserne. De kunne godt ligge på et sådant niveau, at folk havde fornemmelsen af, at når de gerne ville se noget værdifuldt, noget, som de kunne nyde, kunne de også godt betale lidt mere derfor.

Men med det samme vil jeg sige, at vi kan ikke fra retsforbundets side stemme for den dagsorden, som fremskridtspartiet er kommet med, hvori de kun taler om driftsindtægter og driftsudgifter, mens der ikke bliver sagt noget om anlægsudgifter eller andet. Jeg har villet sige ganske klart, at vi også ønsker

denne nationalscene, og at vi altså ikke kan stemme for den dagsorden, som fremskridtspartiet er kommet med.

Vi synes nærmest, det er sørgeligt, når man faktisk under drøftelserne i 1976 var enig om, at man skulle have denne nationalscene, at det så har skullet tage så lang tid, før man fik skrevet kommissoriet og udskrevet konkurrencen.

Og så vil jeg da meget gerne spørge ministeren med hensyn til denne lokalplan: vidste man ikke noget om den, eller havde man glemt den, som det er antydnet en gang før heroppefra? Selvfølgelig er man nødt til at afvente den, men man kan godt være lidt ked af, at den sidste konkurrence ikke kunne udskrives i december 1978, som det vist var meningen; nu kan det jo først blive efter april 1979.

Jeg har læst de forskellige skrivelser igennem, som specialisterne har udformet, ligesom jeg selvfølgelig også har måttet holde mig lidt til avisudklip – det må vi jo tit, når der kommer en forespørgsel i utide – og da er det selvfølgelig godt, at der både er dygtige og interesserede journalister, som har givet en meget klar fremstilling af, hvad der rører sig i Det kgl. Teater.

Jeg så da, at Morten Grunwald og en arkitekt havde udkastet en plan om et skuespilhus på Rådhuspladsen. Jeg synes, det både var utraditionelt og spændende, og kunne da godt lide at høre en lille smule om, hvad andre eventuelt synes om det. Men så er det ikke tre i én eller fire i én, hvis vi tager kuppet med, der er tale om.

Så er der spørgsmålet, hvis der skal bygges om og det skal være i nærheden af Gamle Scene. Jeg behøver ikke at komme ind på, om det skal være bagved eller ved siden af, det har været drøftet nok, og det må alle disse kloge hoveder, der er sat i gang med det, også kunne finde ud af og så give os så tydelig en forklaring, at politikerne kan bestemme det. Vi er jo nødt til at bygge på, hvad specialisterne siger, og så altså bruge vores egen sunde fornuft for at finde frem til det rigtige.

Hvad nu, hvis man under ombygningen lukkede Det kgl. Teater for en periode? Så fik befolkningen rigtig lejlighed til at savne Det kgl. Teater, og man kunne måske også få nye regulativer, nye samarbejdsformer og nye ordninger. Kunne det ikke løse nogle af